

Te Groningen moet ons terrein nader worden aangewenst. Dat wij zeggen, daar zal precies worden aangewenst voor welk deel van dit groot stuk de Kerk zal hebben te zorgen. In die drie jaren kunnen we zelf ook bedaar onderzoeken en overwegen, welk deel we voor onze rekening zouden kunnen nemen.

En met het resultaat van onze overweging in deze Aankomst men ter Synode van Groningen rekenen.  
En wat nu aangaat de noodige kennis en bewaandheden?

Och, elk die iets van de zaken afweet, weet dan ook, dat van niet een Vereeniging voor de Zending in ons land de bestuurders de eerste maal zijn opgetreden in de meening, dat zij nu de zaken wel wisten en wel bekwaam waren, om dit werk te besturen, integendeel. Zij hebben allen hun onkunde en onbekwaamheid beleeden, maar ook betuigd, dat de lieft van Christus hun dring, om te gehoorzamen aan het bevel en steunend op de beloften den arbeid te aanvaarden.

En ook nu nog is er geen enkel Bestuur, dat tot in zijn laatste men bestaat uit enkele raakkunden en dit kon evenmin gered van de 17 Deputaten op de laatste Synode gedechargeerd.  
Op die wijze en op die voorwaarde kan dus onze kerkeraad ook wel de taak aanvaarden.  
Ook heeft de kerkeraad besloten, om dezen 300 gewichtigen en heidelijken arbeid te aanvaarden.

En het eenige waarover — terwijl ik deze regeelen schrijf — nog besloten moet worden is een bijkomstige raak vervat in een voorstel van een der broeders.  
Het was een plechtig oogenblik, als aan het einde einer discussie, die bijna drie vergaderingen had in beslag genomen, de kerkeraad opraes, om eerlijk stemde des Heeren aangezicht met gebod te zoeken, en daarna tot de stemming overging.

Geve de Heere op dit besluit nu kennelijk zijn goedkeuring en zijn tegen te ervaren tot vertrouwen van zijn kerk, tot verbreiding van zijn Evangelie, tot redding van zielen, tot eere van zijn grooten Naam.  
We verheugen ons hartelijk in dit kloek besluit.  
Laat Amsterdam nu volgen, om een Dienaar af te vaardigen naar Djoco, zoo daar het Hospitaal komt.  
En dan zal broeder Lion Cachet wel zorgen, dat Rotterdam niet achterblijft.  
Aldus geraken we op den goeden weg.

## Officiële Berichten.

Met verlokking uit het Kerkblad van 12 Maart.  
DEP. CORR. MET DE OVERHEID.  
L. S.

Deputaten van de Gereformeerde kerken voor de Correspondentie met de Hooge Overheid vestigen de aandacht van kerkeraden op het volgende:  
Menige kerkeraad ontving in de vorige maand van den ontvanger der directe belastingen een aanslagbillet om een zekere som grandbelasting te betalen voor kerk, of voor pastorie, of voor beiden, over het jaar 1897. Staan echter die beslissingen niet op naam van de of meer kerkeraden, of op naam van een vereeniging, of op naam van de kerkelijke kas, maar op naam van de Gereformeerde kerk (of de gemeente) ziele, dan geschiedt die aanslag onwettig en kan de kerk er vrij van komen. Vanzelf dat de jongste Generale Synode van Middellburg, zie no. 6 van art. 178 harer acte, besloot: die kerkeraden er op te wijzen, dat zij voor kerken en pastorie, die op naam van kerken staan, overeenkomstig art. 256 der Wet van 26 Mei 1870, vrijdom van grandbelasting kunnen verkrijgen.

Naar dat art. der wet kan dit ook verkregen worden voor gebouwen, uitsluitend dienende voor kusters, alsmede voor begraaftplaatsen.  
Om een of ander te verkrijgen heeft de kerkeraad:  
a. van den betrokken ontvanger te vragen een dubbel van zijn aanslagbillet;  
b. een adres, op ongezegeld papier, op te stellen, in hoofdzaak, van den volgende inhoud:  
Aan Gedeputeerde Staten van de Provincie . . . . .

De kerkeraad van de Gereformeerde kerk te . . . . ., als zoodanig wettig bij de Regeering bekend naar de Wet van 10 Sept. 1853 (Statistiek no. 102), neemt door dezen de vrijheid, onder overlegging van een dubbel van het aanslagbillet, op grond van art. 55 no. 1 der Wet van 26 Mei 1870 (Statistiek no. 82), of college bevoegdheid te verzoeken hem onthefving en verdere vrijstelling van dien aanslag te verlenen, aangezien hij dezen in strijd acht met letter b [en c] annex de laatste alinea van art. 256 der genoemde Wet.  
Met verschuldigde hoogachtung, namens den Kerkeraad voornoemd, Voorzitter, . . . . . Scriba.

Deputaten, door de Generale Synode van 1896 belast met het nasien der rekening en verantwoordings van den Quasitor Missionis, brengen ter kennis van de Gereformeerde kerken, dat zij de gelden, fondsen en boeken met beschied tot 30 September 1896 hebben nagezien en in orde bevonden.  
J. FLESCHE,  
R. PRINT VAN DALEN,  
J. C. VAN SCHAICK JEN.  
Amsterdam, 10 Maart 1897.

## Buitenland.

**Melanchnon.** Luther heeft eenmaal getuigd: »Wat wij van de wetenschappen en van ware filosofie weten, dat danken wij aan Philippus!» en aan het eind van zijn leven schreef hij: »Wat God door dit zijn werktuig op het gebied der wetenschap gewerkt heeft, betuigen zijne weeten genoezaam.« Is de verdienste van Melanchnon ten opzichte van de wetenschap in het algemeen en van de theologie in het bijzonder zoo groot?

Laat ons trachten een antwoord op deze vraag te geven.  
In het begin der zestiende eeuw werden de Duitsche Universiteiten druk bezocht. In het jaar 1500 werden aan de Universiteit te Rostock niet minder dan 188 nieuwe studenten ingeschreven, terwijl 65 promoties voorkwamen. In 1504 werden er 274, in 1514 238 studenten voor het eerst ingeschreven. In 1522 begon dit getal te verminderen en daalde tot 100. In het jaar 1523 begeerden nog slechts 51 jongelingen opname in de rij der studeerenden; dit cijfer daalde steeds meer en werd van 41 gereduceerd tot 15, ja zelfs tot 5. Met de promotie ging het evenzoo; zij kwamen steeds minder voor en daalden van 26 tot 15, 9, 1 en 0.

Waaruit was dit verschijnsel te verklaren? Was er gebrek aan professoren? Immers neen, want 31 mannen verklaarden zich bereid, om de studeerende jongelingschap te leiden op de paden der wetenschap, waaronder acht professoren in de theologie, zeven in de rechten, één in de medicijnen en vijftien mannen, die de z.g. artes humaniores doceerden. Ook bleef de Hertog van Mecklenburg dezelfde belangstelling voor zijn hogeschool houden. Ook trokken de Mecklenburgsche jongelingen niet naar elders om te studeren. Het verschijnsel dat zich te Rostock voorded, is aan alle Universiteiten van Duitsland waargenomen.

In Erfurt klaagde men omtrent het jaar 1523: »Onze inrichting is geheel verwoest; 700 diep zijn wij gezonden, dat ons alle de herinnering aan een vroeger geluk overlijft. De hoop naar nog eenmaal vernieuwd te zien, is geheel verdoerd.« Uit Freiburg schreef in hetzelfde jaar de beroemde hoogleraar in de rechtsgeleerdheid, Ulrich Zasius: »Ik heb nog slechts zes vaste toehoorders, en deze zijn — Franschen. Er is hier een opmerkelijk gebrek aan studenten, en ik heb geen hoop op beterschap. Bijna heb ik een alkeer van mijn beroep, wijl de wetenschap van het recht zoo veracht wordt.«

In Heidelberg klaagde men, dat de toestand der Universiteit zoo ellendig werd en dat er meer professoren dan studenten waren. In Basel hoorde men de klacht: »De Universiteit ligt als dood en begraven neder.« Zelfs de Universiteit waarheen men trok, niet alleen om te studeren, maar ook om getuige te zijn van de ommekeer op godsdienstig gebied, door Luther toweggebracht, zag de rijen der studenten dunnen.

In het jaar 1520 werden nog 570 studenten voor het eerst ingeschreven; in het volgende jaar nog slechts 295 en in het jaar 1525 nog slechts 201.

Wat was de oorzaak van dit verval? In al de klaaglieders van dien tijd lezen wij, dat het publiek de wetenschap was gaan verachten. »De wetenschap en de 200 zeggenrijke schoone kusten worden bij de meest gewone handwerken achter gezet.« Men houdt de studien louter voor potensmakersgrappen, voor pensningen, waarmede de kinderen spelen, zoo sprak men. Men bericht, dat de academische graden hier en daar tot spot- en schimpnamen werden, gelijk een oude chroniek van Rostock verhaalt: »In dezen tijd is er, om zoo te zeggen, zulk een groote verwoesting over de academia gekomen, dat, wanneer iemand »doctor« genoemd werd, het was, alsof men hem ik weet niet wat genoemd had.« De achtung voor de wetenschap was weg.

Waarom was dit toe te schrijven?  
De scholastieke methode der Universiteiten, geschied op de leer van Aristoteles, daar bij was het Humanisme opgekomen, en de denkbeelden van Luther waren ook het volk verbreid. Bekend is het, dat Luther een vijand was van de methode, die in die dagen aan alle Universiteiten gold, namelijk die van Aristoteles. De middeleeuwsche scholastiek, die den Grieksch-wijsgeer als haren meester erkende, werd echter met alle macht bestreden door de Humanisten en niet minder door Luther.

De middeleeuwsche scholastiek lokte eindelijk uit door hare spitsvondigheden en haarkloven. De wereldberoemde geleerde Johannes Deens Scotus reisde eenmaal van Oxford naar Parijs, om met andere reuzen op het gebied der wetenschap het vraagstuk te bespreken, of de maagd Maria — niet zonder enige zonde geweest is, daaromtrent was men het eens, maar — of zij ook zonder enige zonde geboren was. Op die vraag hadden de geleerden van Parijs niet minder dan 200 wederleggende bewijsgronden opgesteld. Doch Deens Scotus sloste alle moeilijkheden op met een gemakkelijke, en gelijk Simson de strikken van Delila verbrak, en hij wist zulk een menigje argumenten aan te halen, dat hij een glansrijke zegepraal behaalde. Zoo ging het ook in de rechtsgeleerdheid. Men dapperteerde over de vraag, of het testament, hetwelk Lazarus voor zijn dood gemaakt had, nog geldigheid zou behouden hebben, nadat hij van den doode opgewekt was! Men was de wetenschap van de middeleeuwen moede en Luther niet het minst.

Maar het Humanisme trad op. Het spelen met woorden was men moede; men wilde feiten; men dorste naar werkelijkheid; men zocht iets waaraan men wat hebben kon. Welnu, in de kerk had men behoefte aan het Woord van God; dat Woord moest uitgelegd; daaraan had de gemeente iets; de haarkloven der scholastiek konden haar niet bouwen. Toen Luther dan ook in 1512 te Wittenberg als hoogleraar in de Godgeleerdheid optrad, bepaalde hij zich uitsluitend tot Schriftuitlegging.

Hij begon met de uitlegging der Psalmen en verklaarde daarna de brieven aan de Romeinen en aan de Galatiërs. De methode van Aristoteles verachte hij diep, en Melanchnon volgde daarin eerst zijn geestelijken vader, doch ten slotte is ook hij in deze van gevoelen veranderd.

Japan. Het Christendom in Japan. Omtrent den tegenwoordigen toestand der Zending in Japan deelt Dr. Warneck in een zendingstijdschrift het volgende mede:

Reeds gedurende den oorlog met China kon men merken, dat in het land de openbare meening ten gunste van het Christendom gekeerd was. De Christenen namen aandeel aan de patriotische beweging; de Christelijke soldaten munten uit door dapperheid, terwijl de Christelijke barmhartigheid, in de Lazaretten openbaar, het vooroordeel wegnam, alsof het Christendom een anti-nationale macht ware. Niet alleen in de Lazaretten, maar ook onder de troepen in het veld werd de uitwerking van Bijbels en deelen van Bijbels bereidwillig toegestaan. Vijf Japansche predikanten mochten het leger als veldpredikers volgen, terwijl bijeenkomsten in het hoofdkwartier gehouden werden. Na het einde van den oorlog werden aan het leger, dat te Formosa gestationeerd was, drie Christelijke predikers gezonden. Tusschen de Japansche Christelijke soldaten en de Christenen van Formosa werd een recht broederlijke verhouding geboren. Ook is men van plan een Japansche missie onder de Formosanen te organiseeren; de patriotische houding van de helders des Christendoms heeft gemaakt, dat zij meer in de achtung van het publiek gerezen zijn. Er was een tijd, dat het Zendingswerk in Japan achteruit ging, maar na die eb is de vloed weer gekomen, zij het ook langzaam. Er waren in

1895 38710 Japansche Protestantische Christenen, d. i. ongeveer 500 minder dan in 1894. Deze achteruitgang heeft thans opgehouden; er zijn 426 gemeenten, waarvan er 80 zichzelf onderhouden. 205 jongelingen studeren in de theologie, terwijl er 37 armenschoolen, 27 weeshuizen, 16 hospitaal en 6 asylen voor ouden van dagen gevonden worden. Jammer maar, dat zoveel verschillende kerken in Japan arbeiden, als: Presbyteriënen, Methodist, Episcopalen, enz. De Roomschen telling op Japan ongeveer 46000 zielen; de Grieksch-ongeveer 22000. De hoop, dat het gelukken zou om de hogere standen van Japan voor het Christendom te winnen, en de verwachting, dat deze dan weder zouden luwken op de lagere standen, is wel niet geheel ijdel gebleken, maar toch in zeer kleinen kring zeer ten deele in vervulling gegaan. Meende men, dat het streven naar Europeesche beschaving de uitbreiding van het Christendom zoo bevorderde, hierin is men bedrogen uitgekomen. De Zending zal daarom goed doen, gelijk het nu zelf een arbeider van een zendingvereeniging schijft, voortaan den weg in te slaan, die in de woorden van den Heiland, Matth. 11: 25, afgekend is, waar de Heere heeft gesproken: »Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen der zaden verborgen hebt, en hebt deselve den kinderkens openbaar.« Want heeft men eenmaal de volkmensgite voor het Christendom gewonnen, dan volgen de leiders vanzelf.

Wat het geestelijk leven in de Christelijke gemeenten betreft, zoo is het beeld, dat daarvan opgehangen wordt, meer rijk aan schaduw dan aan licht. Er worden wel schoone trekken, die bewijs geven van een levendig Christendom, meegedeeld en ook enkele treffelijke Christenen gekarakteriseerd, maar de klachten over laweheid, gebrek aan ernst, onwetendheid, zedeloosheid, ja zelfs over afval hebben de overhand. Zeer smartelijk is het, dat men er over moet klagen, dat zoo menig predikant zijn ambt er aan geeft, om zich in een wereldsch beroep meer voordelig bestaan te verzekeren. Ook het getal studenten is aan het minderen. Men houdt het er voor, dat het voor de Christelijke gemeenten in Japan zeer gevaarlijk is, dat zij zoo zeer aandringen op algehele zelfstandigheid, heiligen er reeds toe geleid heet, dat zendingen uit het buitenland werden weggezonden. Warneck besluit zijne uitvoerige mededeelingen, waarvan wij slechts een kort uittreksel gaven, aldus:

»Men heeft vroeger op overdreven manier de Japansche Zending bewonderd, en gedroomd van een kerstening van het gansche volk binnen een tijd van eenige tientallen jaren. Nu is een tijdperk van groote ontzetting ingetreden, en een groote wolk van tegenheden heeft de hooggespannen verwachting verdonkerd; doch, bedriegt ons niet alles, dan is het een gezonde crisis, die het werk Gods in Japan tot hell worden zal.«

WINKEL.

## Door Kinderen.

AAN HET STRAND.  
VIII.

Zonder veel van wind en weer geleden te hebben, was men Kaap Hoorn om, en door de straat van Magellaen in den Stillen Oceaan gekomen. Thans ging het noordwaarts lang de Westkust van Zuid-Amerika, die toen nog aan Spanje behoorde.

Hier echter liep het voor 't eerst op de reis den scheepelingen tegen. De wind, die westelijk was geweest, liep om naar 't noorden en dreef de brik juist in een richting, anders dan die men volgen wou. In enkele dagen was men meer achter-dan vooruit gegaan en 't liet zich niet aanzien, dat er spoedig verandering zou komen. De kapitein zette een bedenkelijk gezicht, doch er viel niets aan te doen, en de vrees was groot dat het slot van de duzver 200 voerspoedige reis nog veel bederven zou.

Op zekeren Zondagmiddag — 't was nu in April van 't jaar 1770 — bevond Walter zich op het dek, en kuisde al fluitende wat rond. Aan Bijbelzinnen dacht hij niet meer, noch Zondags hoorde in de week. Zich wat vervelend, keek hij rond, of er ook 't een of ander voor hem te doen viel, toen hij aan den boeg twee scheepsjongens bespeurde, die bezig waren een zwaar touw op te rollen. 't Ging hun niet al te best af en Walter, die zulke dingen nu al zoo goed verstonde als de beste matroos, dacht dat hij hun eens moest wijzen, hoe het op de makkelijke manier ging.

De jongens schenen van de aangeboden hulp bijsier wel gediend; het werk liep goed, toen ongelukkig een der twee knapen in de gedachten kreeg boven op den ineengerolden ketting te gaan staan. Nauwelijks was dit geschied, of onverwacht kwam er een geweldige windstoot, die het vaartuig op zij deed hellen en al wat er op was tevens. De jongen op de ketting ervoer het. Hij tuimelde op zij en wilde zich nog vastgrijpen, maar vergeefs. Een oogenblik later lag hij in de onstuimige zee.

»Man over board!« schreeuwde de andere jongen, en een oogenblik later werd die kreet door vijf, zes monden herhaald. Op 't zelfde oogenblik echter plompte er weer iets in 't water, en terwijl het scheepsvolk met lijnen en touwen naar den boeg snede, zag men hoe Walter in zee was gesprongen, en met kracen tegen de golven inworstelde. De drenkeling was reeds tamelijk ver, e. haad blijkbaar moeide zich boven water te houden; ook scheen hij niet te bespeuren, dat men hem te hulp kwam.

»De boot uit!« beval de stuurman, en een oogenblik later was het vaartuig, met zes matrozen bemand, al van 't schip afgestooten. Doch toen de kapitein, die gewaarschuwd was, op het dek verscheen, zag hij reeds, hoe Walter in de verte kwam aanwenmen met den drenkeling. 't Was een zwaar werk, want de scheepsjongen scheen door den val min of meer 't bewustzijn te hebben verloren. Het bootje naderde intusschen, doch 't kostte bij de hooge zee nog wat moeite het tweert er in te krijgen. Eindelijk gelukte het, en snel roeide men weer naar 't schip, waar allen met levend gejuich werden ontvangen.

Toen Walter, na van kleeren gewiseld en een hartsterking gebruikt te hebben, weer boven verscheen — de scheepsjongen moest naar kooi — werd hem van alle zijden de hand gedrukt. De kapitein gaf te zijner eere al 't volk een borrel en zoo ontstond er een algemeen vroolijkheid. Aan den Heere God te danken, die gemadig twee menschenlevens had bewaard, dacht echter niemand, ook Walter niet. Men maakte plezier tot laat in den avond, en Walter hoorde van allen kant dat hij een knappe, wakker jongen was, die hart in zijn lijf had. Kortom, de jongen voelde zich recht in zijn schik, en zijn trots verhoef zich. Geen wonder dat hij,

den Heere God vergat, en aan grootmoeders lessen in 't geheel niet meer dacht. Een dag later werd de wind gunstiger en kon men de reis weder voortzetten. 't Zou, berekende de kapitein, nog een week duren, eer de haven bereikt was, die aan de Panamasche kust lag, doch wier naam ik u niet zeggen kan.

Nu kwam er echter een andere hinderenis. 't Bleek namelijk, dat er meer hout verstoekt of minder in voorraad was dan waarop men gerekend had. Doch erger was, dat er bij het onstuimig weer der laatste dagen een deel van den watervoorraad was verloren gegaan, wijl de tonnen lek waren geworden. Wat nu te doen? Na kort beraad werd besloten een der vele eilanden op te zoeken, die langs de kust liggen. Die eilanden zijn meestal zeer klein, en grootendeels onbewoond. Doch men vindt er houtgewas in overvloed en meestal ook goed drinkwater, gelijk de scheepelingen bij ervaring weten. Het zoogenoemde eiland van Robinson ligt ook in die streken.

Reeds na een halven dag kreeg men zulk een eiland in 't gezicht, en besloot men te beproeven of daar het gezocht was te vinden. Zeer verlangend naar wat te zouden te zien krijgen, en niet ontvreden, dat men na zoo'n lange zeereis eens weer aan land kon gaan, stonden de mannen op het dek, Walter natuurlijk vooraan. Ieder hoopte zoo straks eens een wandeling te mogen maken, al wist elk dat er slechts twaalf man zouden gaan.

Men was nu vlak bij de kust, en de kapitein nam door zijn verrekijker het land in oogenschouw. 't Rees lui de zee zacht gloeiend op, en was met struikgewas bedekt; verder op zag men hooge en vrij dikke bossen. Niet ver van het strand liep aan de eene zijde het land steil opwaarts, en verhoef zich in de verte tot een berg, die geheel kaal scheen te zijn. Met verlangen tuurden allen naar het eiland. Twee booten werden haastig geroed gemaakt en uitgezet, en daarop koos de kapitein twaalf der flinkste zeelieden uit, om op het eiland het noodige hout en water te gaan halen. Zij kregen strikt bevel voor den avond terug te keeren. Het schip wierp het anker zoo dicht mogelijk aan het strand.

»Mag ik ook mee kapitein?« vroeg Walter, die te midden van vele tegenstemmen met verlangen naar de booten keek.

»Dat gaat niet jongen!« was 't antwoord. »Is alijd een min of meer gewaagd werk. Men kan vreemde ontmoetingen hebben op zulke eilanden, waar niemand en iedereen baas is. Als je niet ongeluk overkwam, zou ik het voor je ouders niet kunnen verantwoorden.«

»Och kapitein, ik zal wel oppassen. Ik wou zoo graag eens aan land.«

»Zoo! Begint het je nu al op zee te vervellen, jongeling! Dat ziet er slecht uit!« antwoordde de kapitein glimlachend.

De stuurman riep den kapitein nu ter zijde, en fluisterde hem in: »Laat den jond maar eens meegeen, kapitein. 't Is een flinke jongen, en hij heeft gisteren pas getoond wat er in hem zit. Hij mag nu ook wel eens wat hebben tot beleving.«

Daar wist de kapitein niet zoo dadelijk iets tegen in te brengen. Er was weinig tijd te verliezen en hij sprak: »Nu, in vredesnaam dan. Neem den roel mee, maar zeg aan den bootsman dat hij op hem past.«

Haastig en door niet weinigen afgunstig nagekeken, sprong Walter in de boot, die weldra wegroeide. Niemand vermoedde hoe weinig reden

de een had om blij, die ander om wangunstig te wezen.

Na een half uur waren de booten geland. De mannen begaven zich aan wal, en iedereen scheen vergenoegd dat hij eens op vasten grond kon wandelen te midden van gras en struiken. Zij bevonden zich op een der Gallapagos-eilanden 't dicht onder den evenaar en dierden zij gewaar door de geweldige warmte, te meer daar er nu weinig wind was. De watertonnen werden aan land gebracht, en daarop haastte men zich voorreest onder de boomen schaduw te zoeken en tevens uit te zien naar een bron of kreek die drinkwater bevatte. Hout was er genoeg; dit had men maar voor 't kappen.

In het bosch begonnen de manschappen van de eene boot aanstonds met het laatste. Zij hieuren takken van de boomen, velden de jonge stammen, en bonden alles in bossen aan. Middelerwijl gingen de andere mannen dieper het woud in om naar water te zoeken. Bij den laatsten troep was ook Walter. Men had afgesproken, dat zoodra een der mannen water gevonden had, hij een luiden schreeuw zou geven, en zoo men hem dan niet hoorde een pistool af zou schieten. Allen waren goed gewapend, en bovendien mocht geen van allen zich ver verwijderen. Ieder had daarbij te zorgen de richting in 't oog te houden, van tijd tot tijd te roepen of te schieten, wat de anderen dan zouden beantwoorden. Wie niets vond moest zorgen tegen den avond weer aan het strand te zijn.

HOOGENBIJK.

7. d. t. Schildpad-eilanden.

Herrefoormeerde Gezindheid.

Herrefoormeerde Kerken.

Herrefoormeerde Kerken. Beroepen: Gaastmeer, Marken (Eiland) en Berkel J. G. Meijnen, cand. te Groningen. — Balkeloot (comb. met Zunderdorp) A. Kuyper Jr., cand. te Amsterdam. — Wierum en Nes, W. Hoogland, cand. d'v. U. Beroepen: Warns en Schar, K. Doornbos, te Wollega. — Zaanland A. L. van der Valk, te Scheveningen A. — Veere, T. Bouma, te Doorn. — Tuummarum c. a. S. Dwarhuis, te Oldemark. — Farneder, D. Bakker, te Broek op Langedijk. — Geidermolen, Joh. S. Langen, te Olfhoek op de Vliuw.

Nederlandsche Hervormde Kerk.

Beroepen: Aagtekerke (cl. Middellburg), A. J. Sculijn, te Foudgum c. a. — Sint Kruis (cl. IJzendijke), A. J. van Riet, te Oude-Needorp. — Ootmarsum, H. Smits Rfz, te Nieuw-Leunen. — Saaxum, E. Hacquebord, te Leeg- en Hoogkerk. — Schellingwoude, A. H. L. de Bel, te Bussum. — Minnertga (Fr.), C. J. Veenhuysen, te Meteren (Geld.). — Knijpe, J. J. Bleeker, cand. — St. Jacobij-Parochie c. a. A. van Wijk, cand. — Kamperven (cl. Kampen), L. M. van Noppen, te Leerdam. — Veltin (N.-H.), P. A. Klap, te Oosterland (Zee). — Scheveningen, G. Mansveld, te Amersfoort.

AANGENOMEN: Overzand, c. a. (cl. Goes), J. H. Schreuder, te Bleiswijk. — Den Burg (Tessel), S. Monna, te Well. — Alkmaar, F. J. Los, te Bruchem. — Rhenen, J. P. Hattink, te Muiden.

BEDANKT: Akkerwoude c. a., J. Groeneweg, te Westerschelling. — Eerbeek c. a., G. van der Giessen, te Londen. — Oost- en West Souburg (cl. Middellburg), A. Troelstra, cand. te Utrecht. — Wapenveld, G. Vellenga, te Kootwijk. — Beuningen c. a., M. A. van Rhijn, te Wateringen. — Simonshaven en Bliet, G. Nibhoj, cand. — Brunisse, F. F. J. van de Plasse Jr., te Goudkerk.

De heer A. Kuyper Jr., candidaat tot den Heiligen Dienst bij de Geref. kerken, stelt zich, wegens voortzetting zijner studien, voorreest niet beroepbaar.

Advertentiën.

L. G. WEISZ & Co., Vrije Universiteit.

In dank ontvangen: Voor de Vereeniging: Aan Legalen: Door den heer F. Doornbos te Utrecht, van wijlen, Mevrouw de Wed. van Ark, geb. Geelkerken f. 3000.

Aan Contributiën: Door den heer H. Zoethout te Oudega f. 120; door Ds. F. Drost te Vlaarding, van de Stui-vereeniging »Eben-haezer« f. 100; (hierplaatst wegens mistelling) door den heer H. T. Lijberse te Arnhem f. 10; door den heer E. Zijlstra te Oosterbierum f. 82; door Ds. C. W. E. Ploos van Amstel te Zwolle f. 100.

Aan Collectien: (voor de Theologische faculteit.) Van de Geref. kerk te Sas van Gent f. 6.12; van idem te Zwartewaal f. 5.43; van idem te Culemborg (halve coll.) f. 4.28.

Aan Schenkingen: Van X. V. Z. f. 25; door den heer Joh. van Loo te Nijkerk, van de Chr. Jongel. vereen. f. 3; door Ds. C. W. E. Ploos van Amstel te Zwolle van eene werkvrouw f. 1; gevonden in de collecte der Geref. kerk te Delft B. f. 10; door den heer W. Hovy van P. 41 f. 20; van W. H. Jr. f. 2.50, samen f. 23.50.

Voor de Medische Faculteit: Door Ds. C. W. E. Ploos van Amstel te Zwolle f. 7; gevonden in de collecte der Geref. kerk te Delft B. f. 10. De f. 30 reeds tweemaal genoemd waren door tusschenkomst van den heer H. Trampe ontvangen.

Voor het Studiefonds: Door Ds. J. H. M. G. Wolf te Maasland, 3 m. bijdrage van de Halvestuiversereeniging f. 42; door Ds. C. W. E. Ploos van Amstel te Zwolle van eene werkvrouw f. 0.70.

S. J. SEEFAT, Pensioonschrijver.

Verschenen bij den Bokhandel, voorheen HOVEKER & WORMSER, Amsterdam: Dr. A. SCHREIBER, HET WERK DER RIJNSCHE ZENDING IN NEDERLANDSCH OOST-INDIË. Met een woord vooraf van J. P. G. WESTHOFF. Met 29 Illustratiën. Prijs f. 0.30 per 100 exemplaren f. 25.

Dit blad is Blijden, dit blad is dan den Uil insending kunnen voor Dan

Nu we d van het Pa tervolgd heb cindpaal bet vluchtigen I terug te we beschouwing niet teolonga. De Psalmi bevestigt, 27 zang Gode, heeft, zoo ge alle oorzaak overgelaten, en dat het a is, die haar: Vergelijkt niet van de gezegd word heet het: »D rijken bewog en de aarde te redden. in het beeld rivieren die Jeruzalem zo vrees niet, c Konings, Gij is krachtig nauwheden, dat niet was stand houde bijzondere ge zou zijn geve. En datzelf Jeruzalem o nade geroev van de vree gratie. Ook ditzelfde hee zich verhoef sen«, van 11 en ook hier i rivieren om d en majesteit. Heere in de bruisen van g dige baren de alleen slaer nochtans niet keld hebben, »de Heere i met zijn ste en dies is he Psalm 46 en wijdig, in be dat dreigt es in beide is treedt, en ge genade voort dercheiden, op de kerk, het Lichaam op de partia ziet op d menschelijk slacht, en al geneue gra Maar wat schijnbaar te naam waarme door den Ps men weet is, culiere genade terrein der gedig: God, Dir verwacht heb HEERE zou. 93 staan zo niet wankel omgekeerd. I dat Jeruzalem »GOD is in Palm 93, wa niet wankel »De HEERE zalem sprakei per van hen keerd war, niet zal wank Een schijnba verklaren, da op het nau waarin de g liere genade naast elkand geheel, saam van wat God zijn eere als liere genade doel hebben gemeene gra